

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

IV. Évfolyam, 2. szám

2012. december

„NÉZD, Ő A TE ANYÁD!”

„Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért,
most és halálunk óráján. Amen.” - Üdvözlégy

Jézus a keresztfáról így végrendelkezett: „Asszony, nézd, ő te fiad!” Jánosnak pedig azt mondta: „Nézd, ő a te anyád!” (Jn. 19,26-27). Azóta a Szűzanya mindazoknak az édesanyja, akik Fiahoz tartoznak. Amilyen gondos Édesanyja volt Jézusnak, olyan gyermekeit szerető Édesanyja mindnyájunknak. Jézus a kereszten haldokolva egy új anyaságra utal, amelyet Máriának most már az Isten népének körében kell gyakorolnia. Talán Lukács evangélista is Máriának ezt az Egyházban betöltött küldetését akarta jelezni, amikor úgy mutatta be Máriát, mint aki a Tizenkettővel együtt imádkozva várja a Szentlelket: „Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.” (Ap. Csel. 1,14).

A kánai menyegzőn még csak egy családot akart megővni a szegytől, azóta minden hozzáfutó forduló számíthat az ő közbenjáró segítségére.

Louresban, Guadalupeban, Fatimában egy vagy néhány személynek jelenik meg, de az üzenet az egész világnak szól. Az Édesanya látja előre a történelem alakulását, ezért szorgalmazza a fatimai gyermekeknek a megtérést, a bűnbánatot.

Az édesanyát szerető gyermek nem engedi el a füle mellett az anya aggódó szavát. Ezért is válhattak a jelenési helyek zarándokhellyé, ahol hálás gyermekek megköszönik égi Édesanyjuk gondviselő szeretetét, illetve bizalommal kérik segítő közbenjárását.

Advent lelkületéhez az is hozzátartozik, hogy az üdvözítő születésnapjára készülve az Édesanya mellé térdelünk. Ő ma sem tud fontosabbat kérni tőlünk, mint

amit a kánai menyegzőn mondott: „Tegyétek, amit Fiam mond.” (Jn. 2,5)

Engedelmes gyermekként szívesen és örömmel teljesítjük Mennyei Édesanyánk ezen kérését. Ő jól tudja, hogy eközben mindannyiunk javát szolgálja.

Jézus születésének ünnepén a hívó embert mindig vonzza az egyszerű betlehemi jászol. Ott a legboldogabb a Szűzanya lehetett, mert világra szülte Jézusát és a pásztorokon meg a napkeleti bölcseken keresztül odavonzotta mindannyiunk életét. A történelmi idők végén a Mennybe Fölvett Boldogsasszony legnagyobb anyai öröme az lesz, ha minden gyermekével együtt lehet a végtelen szeretetben és boldogságban.

„Ora pro nobis mater misericordiae ad Dominum, ut digni efficiamur promissionibus Christi. Oratio: Interveni pro nobis, quaesumus, Domine Iesu Christe, apud tuam clementiam nunc et in hora mortis nostrae gloriosa Virgo Maria, mater tua dulcissima, cuius sacratissimam animam in hora venerandae passionis tuae gladius doloris pertransivit pro te, Christo Domino nostro.” Imádkozz érettünk irgalmasságnak anyja Úr Istenhez, hogy méltók legyünk Krisztusnak ígéretének. Imádság: Közbe járjon miértünk kérünk Urunk Krisztus Jézus te kegyelmességednél mostan és halálunknak idején az dicsőséges Szűz Mária a te édességes anyád, kinek ő szent-séges lelket az tisztelendő halálodnak idején bánatnak töre által jára, te éretted mi Urunk Krisztus Jézusért. (Részlet az 1506-os Winkler-kódexből. 41, 21 r.)

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

Táplálék nélkül a test erőtlen, Isten ígéje nélkül a lélek üres. Éppúgy áhítozik lelkünk az Úr igaz szavára, mint testünk az életet jelentő kenyérre. Advent időszakában, akár a nagyböjt idején, éhezünk a beteljesülést, Teremtő Atyánk üzenetét. Türelmesen kell várakoznunk, vágyakoznunk a Mindenhatóval való találkozásra. Örömmel és szeretettel a szívünkben. Egyedül így lehetünk méltók magunkhoz venni az Égi Kenyeret. A szentáldozás misztériumában megnyilvánuló Jézus Krisztus ünnepi asztalához hív bennünket. Kenyérrel és borral, szent testével és vérével táplál, közösséggé egyesíti gyermekeit, hogy akik benne hisznek, el ne vesszenek, ne legyen rajtuk úrrá a halál. Minden falat, ami kegyelme által nekünk adatik, az isteni irgalom és gondviselés megnyilvánulásának bizonyítéka. „Aztán így szólt tanítványaihoz: Ezért mondom nektek, ne aggodjatok megélhetésetek miatt, hogy mit esztek, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. A lélek több, mint az edetel, s a test több, mint a ruha.” (Lk. 12, 22-23). Megváltónk kinyilvánította: „Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannákat ettek a pusztában, mégis meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, aki ebből eszik, nem hal meg. Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.” (Jn. 6, 48-52). Jézus akkor is erős volt, mikor szükségét szenvedett, s negyven napos böjtölés után megkísértette a sátán. „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden tanítással is, amely az Isten szájából származik.” (Mt. 4,2-4). Egyszerű magyarázatában benne rejlik bölcsessége és hite, melyet nekünk, keresztyéneknek mindenkor követnünk kell. Urunk, adj hitet és kenyeret az éhezőknek.

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Varjú Imre CSR

Winkler Márton CSR

A KERESZT TITKA BETLEHEM ÉJSZAKÁJÁN

„Egy istenarc van eltemetve bennem, / A ráarakódott világ-szenny alatt. / A rámrakódott világ-szenny alól, / Kihűlt csillagok hamuja alól / Akarom kibányászni magamat.” (Reményik Sándor: Isténarc)

Az indulatoktól és feszültségektől teli világban komoly fáradságba kerül rátalálni erre az istenarcra. Mert újra és újra ki kell bányászni magamat, ki kell bányászni magunkat. Elrejtett kincsek, értékek lapulnak mindannyiunk szívében, de számtalan honfitársunkban valami megfoghatatlan erő csökkönös kitartással temeti el azokat – tán a jövő számára. A felszínen gyökértelen eszmék hódítanak, melyeknek televénye mindent behálóz, s a hirtelen növekedés – a szárbá szökkenés a semmiből – elkápráztat sokakat. A terjedő televény pedig, amely voltaképpen tápanyagban szegény, eltakarja sokak szeme elől, hogy a mélyben valami más, valami értékeesebb, valami csodálatos húzódik meg.

Keresztény küldetésünk kitartani az evangélium tiszta igazsága mellett nemcsak a szavainkkal, de életünkkel is. A szentek példája is erre ösztönöz minket. Ők nem engedték, hogy a környezet nyomása, a világ zavaros rendje kizökkentse őket „istenarcot” kutató munkájukból. Imádságos életük, folyamatos istenkapcsolatuk miatt saját arcukban is tükröződött az „istenarc” mások számára, ők pedig meglátták azt minden emberben, akit az Úr elvezetett hozzájuk – akármilyen mélyre is kellett nézniük.

Aki ebben a munkában akar részt venni, annak nem elég a mára vagy a holnapra gondolnia. Nem elég okosnak lennie, bölcsé kell válnia. Az okos azt tudja, hogy ma és holnap mit kell tennie, a bölcs azonban távolabbra lát. Abba a távlatba, ahol az Isten Arca tekint vissza rá, s abba a lelki mély-

ségbe, ahol ez az arc tükröződik minden emberben. Tükröződik akkor is, ha fölötté ezer réteg tornyosul. Az örökkévalóság távlatában ismerem fel önmagamban azt, amire nekem és másoknak is feltétlenül szüksége van. Döntéseimet, munkámat, emberi kapcsolataimat az örökkévalóság távlatából kell tekintenem, mint ahogy tették a Krisztus Urunkat követő szentek.

„Egy istenarc van eltemetve bennem, / Néha magamban látom, néha másban” – de szeretném egyre többször látni, felfedezni, megmutatni! Ebben a kutatásban fel kell vállalnom azokat a feszültségeket, melyek életemhez tartoznak, melyekre nincs minden helyzetben megoldás, válasz, hanem egyszerűen csak viselnem kell őket. A betegség, a kiszolgáltatottság vagy egyszerűen a másik különbözősége. Megtapasztalom mindezekben az emberi nyomo-

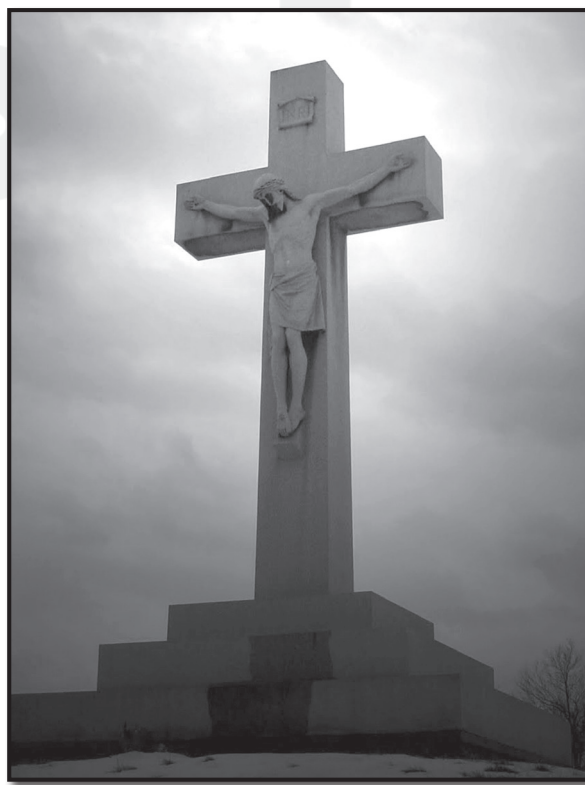
rúságot, de egyben Isten irgalmát is. Krisztus keresztje ezt a kettőt kötötte össze, vagyis éppen ez az emberi nyomorúság és az isteni irgalom közti szűk mezsgye. S amint felfedezem, hogy mit kell tennem a legnehezebb helyzetben is, és nem azzal bénítom le magam, hogy mi miért történt, egyre inkább felátar előttem az énem mélyén rejtőző istenarc.

A kereszt valóságossá teszi számomra az életet. Bölcs hozzáállásra tanít. Nem én támasztok elvárásokat az élettel szemben, hanem azt tartom fontosnak, hogy az élet mit vár tőlem. Ha kell, akkor csendes hallgatást, türelmes várakozást vagy éppen ellenkezőleg, a szeretettel teli cselekvést.

A kereszt feszültsége végigvonul a Szentírácson. Ábrahám megkapja az ígéretet, de várnia kell, míg az beteljesedik. Izsák hosszú évek után születik csak meg. Mózes ígéretet kap, hogy a nép eljut az Ígéret Földjére, de negyven évig kell bolyongania velük. Dávid hatalmas király lesz, de Saul irigykedése és saját bűnei útvesztőjén át még mennyi mindenen megy keresztül... Az ígéret és a beteljesedés összetartozik, de sosem egy időben történik.

A kereszt feszültsége ott van elrejtve a betlehemi jászolban is: a kicsiny gyermek, a végtelen, hatalmas Isten közénk ereszkedése – megváltásunk ígérete. S mennyi mindenre kell keresztülmennie még a megtestesült Istennek, míg küldetése beteljesedik... A betlehemi kisbaba, a megtestesült második isteni személy vállalta a mi életünket, feszültségeinket, hogy ezáltal is segíteni tudjon önmagunk megtalálásában, a bennünk is tükröződő istenarc felfedezésében. Az ígéret itt van tehát előttünk, s így advent idején, várakozva a karácsonyi misztérium átélésére, átgondolhatjuk újra, hogy a betlehemi gyermek önként, tudatosan vállalt útja a keresztfára vezetett. Karácsony ígéretét, az örökkévalóság teljességét, felfeszült Üdvözítőnk világot átfogó két karja teljesíti be.

P. Bátor Botond OSPPE

Július egyik hajnalán a konyhaasztalnál ülve egy könyvet olvastam (*Keleti keresztények Magyarországon*), miközben buzgón jegyzeteltem. Olyan fiatalnak és életerősnek éreztem magam, amilyennek már rég, mialatt a szívem csendes, magányos várakozásban szunnyadt. Fülemben lüktettek még az Apostolfejedelmek ünnepén zengett görög katolikus liturgia dallamai – az év azon szakaszából, amikor a legtovább tart a fényesség. Visszaemlékeztem, milyen volt a közel ötórás vecsernye, mikor a Trónoló Krisztus képét meglevenítő püspök atya mögött megpillantottam a félkörívben elhelyezkedő Holdat. Tudtam: újra eljön az idő, mikor a sötét kerekedik a világosság fölébe. Ahogy ezen töprengtem, kitekintettem az

ÖRÖK VIOLA

ablakon. A Nap még nem volt fenn. Olyan korai volt minden - alig ébredt fel velem együtt néhány teremtet valóság az egészsből - mégsem volt kétséges, hogy újra megjelenik. A keleti égbolt jellegzetes lila színben tündökölt, túl a Kéken. Lehetetlen szavakkal leírni, milyen volt az a Lila. Maga volt az Élet, akár a Hold a virrasztó vecsernyén. Életemben először éreztem: ha vak lennék, akkor is látnám. Mert a lila a színek kezdete és vége; két ellentétes szín, a kék és vörös közfalaként jön létre. Liturgiánkban ez az adventi időszak színe is. Az égbolt ezekben az időkben sötét kupolaként borul ránk. A reggelek

későn érkeznek, a szitáló ködfelhők sápadtságán túlról nehezen jut el hozzánk a fény és vele együtt a remény. Talán épp ezért esik jól látni fellobbanni a harmadik gyertya lángját egy rózsárnyalatnyi violában. És ezért töltőn el mind melegebb hálával a zimankóban megedzett szívet egy érintés. A leghűbb várakozás idején, az Örök Viola fényében...

„Most, hogy bezárul az évezred, és tekintetünk teljesen a fölkelő Nap felé fordul, hálásan találjuk meg azt tekintetünknek és szívünknek útján.” (Orientale Lumen – II. János Pál pápa apostoli levele a keleti egyházakról)

Glász Gabriella CSR

A STEFANITA SZERETETSZOLGÁLAT HÍREI

Decemberben cipő és ruhaadományt állítottunk össze Csángóföldre, körülbelül 100.000 forint értékben.

Nagy Magdolna CSR

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány
Cím: 1244 BP. Pf. 823
Számlaszám: Monor és vidéke
Takarékszövetkezet 65100149-11296067
Adószám: 18115453-1-41

Hálasan köszönjük a segítséget!

LÁTOGATÁSUNK A SZŰZANYA JELENÉSEINÉL MEDJUGORJÉBEN

október közepén kerekedett fel háromfős rendi delegációnk - két civil utastársal együtt - hogy Vilmos testvérünk szállítási felajánlásával élve tisztelegjünk Szűzanyánk előtt. Utközben rövid erőgyűjtő templomlátogatást iktattunk be az észéki székesegyházban. Erre nagy szükségünk volt, hiszen a boszniai háború szomorú mementóiként álló megannyi szétlőtt házmaradványra és az egymást érő friss sírköves temetőkre pillantva szomorúság költözött szívünkbe...

Medjugorjei zarándoklatunkat a Szent Jakab templom látogatásával kezdtük, áldást és útmutatást kérve a Szűzanyától. Ezután a Krizsevác-hegyen lévő keresztutat jártuk végig, mely mindvégig sziklás-köves emelkedőkön vezetett fel a hegycsúcsra. Fent a fogadalmi kereszt tövében imáinkat rendünk erősödésére ajánlottuk fel az isteni gondviselésnek. A hegytetőn érezni lehetett az isteni kegyelmet. A szakrális légkör magával ragadott bennünket, érthetően nehezen indultunk vissza a profán világba...

Csodálatos élmény volt részt venni az esti közös szentmisén a kegytemplomban, ahol folyamatos szentségimádás zajlik. Már órákkal a mise előtt zsúfolt volt a templom és a környező szabadtéri területek is; több tízezer zarándok várta a szentmisét.

Nyelvi nehézségek nélkül, mindenki saját nyelven mondta az imaszövegeket. Béke, megértés és szeretet lengte körül az egybegyűlteket. Magasztos érzés volt ekkora egységet érezni katolikus testvéreinkkel.

A következő napon vállalkozásunk másik fontos célját teljesítettük: tisztelegő látogatást tettünk Dubrovnikban, a domonkos rendi szerzetesek által őrzött Szent István koponyakeréklye előtt. A gondviselés segített odaérnünk a déli szentmisére, így együtt imádkozhattunk horvát testvéreinkkel. Az utolsó napon rövid, de felemelő látogatást tettünk a Podbrdo hegyre, a jelenések színhelyére, ahol ma a Gospa szobra áll. Hazaindulásunk reggelén nem várt kegyelmi ajándékban részesültünk, amikor jött a hír, hogy hamarosan szállásunkkal szemben fogja személyesen közvetíteni, elmondani az egyik látnok, Vicka, a Szűzanyától kapott aktuális üzeneteket. Vicka egész lényéből földöntúli öröm és boldogság sugárzott, amit igen megható volt testközelből megtapasztalni. Az egyszerű üzenetek békére, hitre, megtérésre, imára, bűnbánatra és bőjtre szóló felhívások, buzdítások voltak, amelyeket minden hívőnek ajánlott és érdemes megfogadni.

Zarándoklatunk lelki élményeit és áldó hatásait még ízlelgetjük, igyekszünk feldolgozni és életre váltani Isten nagyobb dicsőségére. Az út megtanított elfogadni annak a fohásznak az örök isteni igazságát, miszerint: „Ne azt add meg Uram, amit kívánnék, hanem azt, amire szerinted valóban szükségem van! Ámen.”

Pavlicsek Zsolt CSR

TISZTELGÉS BECKET SZENT TAMÁS SÍRJÁNÁL

Mindenszentek napja táján a Mindenható segítségével látogathattam el Anglia első püspökségének kiemelkedő jelentőségű székvárosába, a kenti grófság központjába, Canterburybe. A hatalmas, impozáns gótikus katedrális a mai napig őrzi Becket Szent Tamás - eredeti nevén Thomas Becket - mártír püspök emlékét, akit 1170. december 29-én e templomban szúrtak le II. Henrik király lovagjai. Utolsó szavai ezek voltak: „Kész vagyok meghalni Jézus nevéért és az Egyház védelméért.” Szeretve tisztelt szentünk kiváló példája Isten ki-zárólagos szolgálatának, hiszen azért került szembe királyával, mert egyházi méltóságként, prímás érsekként nem a főúri hatalmi igényeket szolgálta ki, nem engedett világi beleszólást az egyház belügyeibe. Életében sokat vezekelt, hogy a szegények

vigasztaljon. Tamást három év múltán Anyaszentegyházunk szentté avatta. A katedrálisban kialakított sírja zarándokhellyé vált, melyet VIII. Henrik 1538-ban az anglikán egyház elszakadása miatt leromboltatott.

A szentéletű érsek sírjának egykori helyét ma égő gyertya jelzi. Vértanúhalálának pontos színhelyét - ahol éppen imádkozott meggyilkolásakor - kihelyezett kardokkal mutatják a zarándokoknak. A kápolna ólomüveg ablakain lévő képek Szent Tamás csodáit mesélik el. Imámban kértem Szent Tamás közbenjárását Rendünk törekvéseinek megsegítésére, hogy megalkuvást nem tűrő életpéldáját szem előtt tartva követhessük mindenkori. Úgy legyen!

Pavlicsek Zsolt CSR

„NINCS MÁS ÚT AZ ÖRÖK ÉLETRE, MINT KRISZTUS KÖVETÉSE”

„Tudnunk kell, hogy csak két eszköz marad számunkra a megmenekülésünkre: Isten Anyjának a tisztelete és a gyakori Szentáldozás!” (Don Bosco)

lágépítés részévé. Ennek a folyamatnak az első lépése az elhatározás, az egyéni döntés, amit nap, mint nap meg kell újítani ahhoz, hogy életet formáló rutinná váljon. Az erkölcsiség egy habitus, maradandó készség a jótettek és nem alkalmankénti jó cselekedeteket jelent.

Annak kialakításában, hogy cselekedeteink magától értetődően a jóra irányuljanak, segít az élet ritmusának megfelelő rendszerességgel végzett imádság. A vallásos életet nem lehet elválasztani a hétköznapi élettől, Istenre kell alapoznunk a mindennapjainkat.

Az állandó Istenkapcsolat feltétele az imádság, amelyhez hozzátartozik a kegyelem kérése, az imádás, a bocsánatkérés és a hálaadás. A kegyelem olyan, mint az életelv, és a szentségek a biztosítékok arra, hogy ennek birtokában vagyunk.

Jézus Krisztus megmutatta milyen a tökéletes ember, helyreállította az esendő ember üdvösségre vezető útját, hidat épített a múlandóságból az Örökkévalóságba, de átmenni nekünk kell rajta. Az üdvösség egyetlen útja a megtérés, a bűnbánat. Bűn az, ami Isten akaratával, a világ fejlődésével ellentétes. A küzdelemmel járó nehézségek alól nem lehet kitérni, de a korábbi állatáldozatokat

felváltó áldozat, az Eucharisztia által az Úr erőit ad ahhoz, hogy a szabad akaratunkkal képesek legyünk jó döntéseket hozni, és azok mellett kitartani. Don Bosco látomásában az egyház hajója két oszlophoz van kikötve, hogy a vihar hullámai ne ártassanak neki; az egyik az Eucharisztia, a másik a Boldogsasszony.

Jézushoz Márián át vezet az út, a Boldogsasszony a hitvallás középpontjában áll. Isten, aki minket teremtet, Fiában megmutatta hogyan kell élni és megszerezte hibáink jóvátételét, feltámadásával megmutatta, hová vezet az ember útja, a kereszténység.

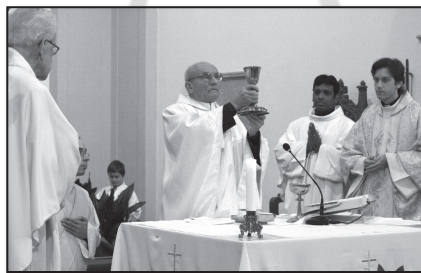
Banga Viktória CSR

„ÁLDÁS VOLT MINDAZ, AMIT AZ ISTEN ADOTT”

Lovagrendünk papját, Varjú Imre atyát köszöntöttük nyolcvanadik születésnapja alkalmából paptársaival és a hívők közösségével együtt, hálaadó szentmise keretében, november utolsó hétfőjén a Pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve főplébániatemplomban. „Nyolcvan éven át áldás volt mindaz, amit az Isten adott és külön jótéménye volt, amit megtagadott” – hangzott el a szentbeszédben, amelyben Imre atya elmesélte gyermekkorának egyik meghatározó élményét. Tizenkét évesen korcsolyázás közben, egy szerencsétlen baleset következtében a Hármaskörös jeges vízbe esett, ahonnan – szavai szerint – „Isten segítő kezének köszönhetően” – sikerült partra jutnia. Ezután csuromvizesen, futva tette meg az utat hazáig, miközben teljesen átfagyott testén a ruha jéggá dermedt. Az otthon melege és nagymamája szerető gondoskodása meggyógyította az átfázott gyermeket, aki fél életére megszenvedte a kalandot: negyven éves koráig visszatérő tüdő- és mellhártyagyulladás kínoztta. Ekkor ismét különös esemény történt. Egy felvidéki síélményhez kötődő újabb meghülés – csodával

határos módon – végleg megszüntette a tüdőbajt. „Mindez azért történt, hogy hálát adhassak az Úrnak” – mondta Imre atya, aki szerint a hálaadás

nem más, mint felelet Isten folytonosan működő, segítő jelenlétére. Utalt az Utolsó vacsorára, mikor Jézus Eucharisziát, hálaáldozatot rendelt el, mely szentséget a papnak kell kiszolgáltatnia az ezzel élni akaró híveknek. Imre atya immár „ötvenhat éve ünnepli az oltárt”, amiért minden nap hálát ad a Jóistennek. „Négy olyan helyzet állt keresztbe az életutamon, amelyek külön-külön is, emberileg, vagy orvosilag meg akartak

akadályozni abban, hogy tovább jussak, de mindig ott volt az Isten, aki pontosan akkor segített meg, amikor a leggyengébb, legkiszolgáltatottabb voltam. Vagy nyújtotta a kezét, vagy átölelt.” – e szavakkal zárult a prédikáció, melyet a Te Deum sorai tettek teljessé. „Életkorunk mindössze hetven év, jó erőben lehet tán nyolcvan is.” – áll a 90. zsoltárban. E kort, Istennek hála, Te megélhetted drága Imre atya. A Teremtő adjon számodra erőt és jó egészséget, hogy még sok esztendőn át szolgálhasd az Urat hitben és szeretetben – magad és mindannyiunk épülésére.

Winkler Márton CSR

Örömmel tudjuk a Lovagrend tagságával, hogy 2012. november 28-án megszületett Varga Balázs Imre CSR rendtársunk és felesége Lilik Katalin második gyermeke: Varga Patrik Attila. Sok boldogságot kívánunk az egész családnak!

Christus vincit!

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

IV. évfolyam, 2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énók. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Magyarországi Volksbank Rt., 14100000-34297249-01000005